Diumenge 28 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 22,1-14): En aquell temps, Jesús els parlà una altra vegada en paràboles, i digué: «El regne dels cels és semblant a un home, un rei, que celebrà unes noces per al seu fill. I envià els seus servents a cridar els convidats a les noces, però no volien venir. Novament envià d'altres servents, dient: "Digueu als invitats: mireu que he preparat el meu banquet. Els meus vedells i els animals d'engreix han estat matats i totes les coses preparades. Veniu a les bodes!". Però ells no en feren cas i marxaren, l'un a la seva torre, l'altre al seu negoci; i els altres agafaren els seus servents i els ultratjaren i els mataren.

I el rei s'indignà i, enviant els seus exèrcits, feu perdre aquells homicides i incendià la ciutat. Llavors diu als seus servents: "Les noces estan a punt, però els convidats no en foren dignes. Aneu, doncs, a les cruïlles dels camins, i tots els qui trobeu inviteu-los a les noces". I havent sortit aquells servents als camins, reuniren tots els que trobaren, dolents i bons; i es van omplir les noces de comensals. Però entrà el rei per tal d'observar els comensals, i veié allí un home que no portava vestit nupcial. I li digué: "Amic, ¿com has entrat aquí sense portar vestit nupcial?". Però ell callà. Llavors digué el rei als servidors: "Lligueu-lo de peus i mans, i llanceu-lo a les tenebres exteriors: allí serà el plany i el cruixir de dents". Perquè molts són els cridats i pocs els escollits».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aneu, doncs, a les cruïlles dels camins, i tots els qui trobeu inviteu-los a les noces»

P. Julio César RAMOS González SDB
(Mendoza, Argentina)

Avui, Jesús ens mostra el rei (el Pare), tot convidant —per mitjà dels seus "servents" (els profetes), al banquet de l'aliança del seu Fill amb la humanitat (la salvació). Primer ho va fer amb Israel, «però [ells] no volien venir» (Mt 22,3). Davant la negativa, el Pare no deixa d'insistir: «Mireu que he preparat el meu banquet (...), i totes les coses preparades. Veniu a les bodes!» (v. 4). Però aquest desfavor, d'escarni i mort dels servents, suscita l'enviament de les tropes, la mort d'aquells homicides i la crema de la "seva"

ciutat (cf. Mt 22,6-7): Jerusalem.

Així, per altres “servents” (apòstols) —enviats a anar per «les cruïlles dels camins» (Mt 22,9): «Aneu, doncs, i instruïu tots els pobles, batejant-los...», dirà més tard el Senyor Jesús a Mt 28,19— fórem convidats nosaltres, la resta de la humanitat, és a dir, «tots els que trobaren, dolents i bons; i es van omplir les noces de comensals» (Mt 22,10): l'Església. Tot i així, la qüestió no és solament estar a la sala de les noces per la invitació, sinó que la cosa té molta relació també amb la dignitat amb què s'hi és («vestit de noces», cf. v. 12). Sant Jeroni comentà al respecte: «Les vestimentes de festa són els preceptes del Senyor i les obres acomplertes segons la Llei i l'Evangeli, que són els vestits del nou home». És a dir, les obres de la caritat amb què cal acompanyar la fe.

Sabem que la Mare Teresa, totes les nits, sortia als carrers de Calcuta a recollir moribunds per tal de donar-los, amb amor, un bon morir: nets, ben acollits i, si era possible, batejats. Una vegada comentà: «No tinc por de morir, perquè quan sigui davant del Pare, hi haurà tants de pobres que li vaig lliurar amb el vestit de noces, que sabran defensar-me». Benaurada ella! —Aprenguem nosaltres la lliçó.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No permeti Déu que romanguem insensibles davant la bondat de Crist. Si Ell imités la nostra manera ordinària d’actuar, ja podríem donar-nos per perduts. Així doncs, ja que ens hem fet deixebles seus, aprenguem a viure conforme al cristianisme» (Sant Ignasi d’Antioquia)

- «La medicina ha allargat el temps de l’home. Però de debò tenim temps? O ens té el temps a nosaltres? La majoria, en tot cas, no té temps per a Déu, necessita el seu temps per a si mateixos, per als seus “negocis”...» (Benet XVI)

- «Aquest misteri de comunió benaurada amb Déu i amb tots els qui són en el Crist ultrapassa tota comprensió i tota representació. L’Escriptura ens parla amb imatges: vida, llum, pau, banquet de noces, vi del Regne, casa del pare, Jerusalem celestial, paradís: ‘El que l’ull no ha vist mai, ni l’orella ha sentit, ni ha entrat mai en un cor d’home, ho ha preparat Déu per als qui l’estimen’ (1Co 2,9)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.027)